

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดแนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด
สายแยกทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๐๔๑ (ตำบลเสาไห้)

— บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๒๒๕

(ตำบลศาลารัไทย)

พ.ศ. ๒๕๒๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

เป็นปีที่ ๓๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

เล่ม ๕๔ ตอนที่ ๔๖ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดแนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๐๔๑ (ตำบลเสาไห้) — บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๒๒๕ (ตำบลศาลารีไทย) ในท้องที่อำเภอเสาไห้ จังหวัดสระบุรี ซึ่งได้กระทำการสำรวจที่ที่ต้องเวนคืนบางส่วนเสร็จแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และข้อ ๓๘ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนดแนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๐๔๑ (ตำบลเสาไห้) — บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๒๒๕ (ตำบลศาลารีไทย) พ.ศ. ๒๕๒๐”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ แนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๐๔๑ (ตำบลเสาไห้) — บรรจบ

เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๔๖ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๐

ทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๒๒๕ (ตำบลศาลาร์ไทย) อยู่ใน
ท้องที่อำเภอเสนาให้ จังหวัดสระบุรี มีส่วนกว้างของแนวทาง
หลวงสองร้อยเมตร

มาตรา ๔ ให้อธิบดีกรมทางหลวงเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ คือ เพื่อ
ประโยชน์ในการสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงจังหวัด
หมายเลข ๓๐๔๑ (ตำบลเสนาให้) — บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข
๓๒๒๕ (ตำบลศาลาร์ไทย) ในท้องที่อำเภอเสนาให้ จังหวัดสระบุรี ซึ่ง
ได้กระทำการสำรวจที่ต้องเวนคืนบางส่วนเสร็จแล้ว แต่ยังไม่พร้อมที่
จะออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ สมควรกำหนดแนวทาง
หลวงที่จะสร้างไว้ก่อนตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕
ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงจำเป็นต้องตราพระราช
กฤษฎีกานี้